

SVENS BIBELOVERSIGT - JUDAS' BREV

Bogens hvem, hvad, hvor:

Brevet er et stærkt forsvarsskrift for ægte kristen lære og samtidig en skarp afsløring og afvisning af en farlig vranglære, der havde infiltreret de menigheder, som brevet var sendt til.

Forfatter:

Brevet er skrevet af Judas, Jakobs bror (1:1). Da det var helt usædvanligt at benævne sig selv med reference til sin bror, i stedet for sin far, må den Jakob der nævnes være Jesu bror, der havde været ledende ældste i menigheden i Jerusalem (ApG 15:3; 21:17; Jak 1:1).

Han var den eneste Jakob, der universelt var kendt af menighederne i det 1. årh., og Judas må derfor være en af Jesu fire brødre (Matt 13:55; Mark 6:3).

Jesu brødre gjorde aldrig krav på autoritet pga. deres slægtskab til Jesus, selvom andre i NT anerkendte dette forhold (ApG 1:14; 1 Kor 9:5).

Denne ydmyghed taler for forfatterens ægthed. En falskner ville næppe skjule en status, der kunne opbygge hans akkreditiver.

Eusebius refererer til, at der var tvivl om, om brevet skulle betragtes som kanonisk pga. dets citater af ikke-bibelsk litteratur, men både værdien af brevets indhold og dets stærke attestering hos kirkefædre, bl.a. Klement af Rom (96), Klement af Alexandria (155-215) og Tertullian (150-222), førte til, at det blev optaget i kanon.

Brevets brug af åndelig, jødisk litteratur tyder på, at dets primære modtagere var jøde-kristne menigheder.

Tidspunkt:

År 68 e.Kr. Meget tyder på, at Judas har anvendt 2 Pet som grundlag, og derfor må brevet være skrevet efter år 67. Siden Judas slet ikke nævner Jerusalems ødelæggelse i år 70, tyder det dog på, at brevet var skrevet mellem år 67 og 70.

Motiv:

Judas havde til hensigt at skrive et brev, der opbyggede hans læseseres tro, men så sig nødsaget til i stedet at advare dem imod den farlige vranglære, som også Peter skrev om i 2 Pet. Han havde konkret bevis på, at disse falske lærer allerede havde infiltreret

menighederne (v.4,8,12,16) og gik derfor til skarpt modangreb for at bevare disciplene i det sande kristne liv og lære (v.3,17,20-21).

Bogens opbygning:

1:1-2	Hilsen og formålet med brevet
1:1-4	Hilsen, bøn og kald til kamp mod falsk lære.
1:5-16	Advarsel og afsløring af den falske lære
1:5-7	Eksempler på Guds dom over falsk lære og moral.
1:8-16	Afsløring af den falske lære i menighederne.
1:17-23	et kristne alternativ
1:17-23	Fastholdelse i ægte tro og forholdet til de forførte.
1:24-25	Afslutning
1:24-25	Lovprisning og trosbekendelse.

Bogens indhold:

Kristent modangreb på infiltration af vranglære i kirken.

Brevet er skrevet for at bekæmpe den falske lære, der var ved at infiltrere de kristne menigheder og underminere det ægte kristne liv og lære.

I. Brevets hilsen og formål.

I sin hilsen understreger Judas Guds kærlige, bevarende kraft men kalder læserne til modværge mod de infiltrerende, falske lærer.

II. Skriftens eksempler på Guds dom over vantro og falsk lære.

Bibelsk historie beviste, at åndelig status afhang af åndelig troskab imod Gud. De falske læreres ugudelige, brovtende, griske og opsættelige optræden var blevet en skamplet på de kristne. Gud ville afsløre deres goldhed og bringe sin dom over dem.

III. Kaldet til ægte kristent discipelskab.

Apostlene havde advaret Kirken mod, at vranglære ville komme, og derfor skulle de kristne stå det imod ved hengiven efterfølgelse af Jesus i Åndens kraft. Samtidig skulle de med Kristi sindelag forsigtigt søge at redde dem, der var blevet forført og faldet fra.

IV. Stadfæstelse af troen på den almægtige Gud.

Judas afslutter, som han begyndte, med at anbefale hengiven tillid.

Bogens temaer:

Judas' Brev blev skrevet i en tidsalder med stor religiøs tolerance, hvor kun jøder og kristne udskilte sig ved at fastholde, at deres tro var den eneste vej til Gud. De kristne måtte derfor gå imod strømmen, hvis de skulle bevare den kristne åbenbaring af Jesu unikke status som Gud og frelser og de krav, dette medførte for hellig hengiven livsførelse (v.4).

Når en vranglære får fodfæste i en menighed skal den modangribes direkte, så den ikke korrumpere det åndelige liv og underminerer evangeliets lære. Både vranglæren og de, der fremfører den, skal afsløres og afvises. En menighed vil være udrustet til dette, så længe den holder sig til Bibelens lære, hellig livsførelse og bøn (v.3,20).

Den bedste måde for den enkelte at modstå vranglære er at leve et sundt kristent liv med overbevisning om, at man en dag kommer til at møde Kristus ansigt til ansigt (v.21).

Det er samtidig vigtigt at bevare den rigtige indstilling over for dem, der har fjernet sig fra troen – tvivlerne skal omsorgsfuldt vejledes, de faldne skal søges reddet, og selvom de frafaldnes umoral fast skal afvises, skal de mødes med barmhjertighed (v.22-23).

Vranglærernes umoral kom til udtryk i løstige og perverse seksuelle normer (v.3,8), hovmodige og spottende adfærd (v.9-10), griskhed (v.11,12), underfundighed og bedrageri (v.4,16) samt skabelse af splittelser (19).

Med sit frelsende indgreb har Jesus formået at bringe mennesker tilgivelse for deres synd, men også frihed fra et liv som syndens slave. Derfor er det vranglære at påstå, at Guds nåde giver den troende en undskyldning til fortsat at leve et umoralsk liv. Åndeligt er dette en klar fornægtelse af, at Jesus er blevet Herre i ens liv (v.4).

Jo mere et menneske lever i oprør imod den livsførelse, som Gud har fremlagt i Bibelen, jo mere ødelægger det menneske sit eget liv og det samfund, det lever i.

Baggrundsinformation:

Lighederne mellem Judas

Judas' og Peters beskrivelse af vranglæren er næsten ens (v. 5-19 og 2 Pet 2:1-3:3), og de brugte ofte de samme ord og illustrationer. Hvis man ikke fastholde en speciel inspiration af Helligånden, der fik to forfattere til at skrive næsten det samme, må man gå ud fra, at den ene forfatter har anvendt den andens skrift, eller at de begge har citeret fra en fælles kilde.

Noget tyder på, at det var Judas, der anvendte Peter. Han refererede til apostlenes advarsler (v.18 og 2 Pet 3:3) og var i gang med at takle en vranglære, som Peter først forudså var på vej (v.4; 2 Pet 2:1).

Judas refererer til Moses Himmelfart - en jødisk hellig bog fra ca. 50 e.Kr. (v.8-9), og han citerer den apokryfiske Enoks Bog fra det 2. årh. f.Kr. (v.6,13-15).

På lignende vis citerede Paulus også hedenske forfattere (ApG 17:28; 1 Kor 10:4; 2 Tim 3:8; Tit 1:12).

Derved viser Gud, at det er helt legitimt at anvende ikke-bibelsk litteratur til at illustrere åndelige sandheder, uden at disse skrifter dog betragtes som inspirerede. Specielt de apokryfiske bøger er blevet anset i Kirken for at indeholde sande og værdifulde udtalelser, der er i overensstemmelse med Bibelens lære. De var velkendte i jødiske cirkler og hjalp derfor Judas med at understrege sine pointer.

Bogens sammenhæng med resten af Bibelen:

Judas' Brev har stærke ligheder med 2 Pet 2 og stadfæster, at både GT og apostlenes åbenbaring er Guds autoritative lære (v.5-7,11; v.3,17).

At være frelst og tilgivet ved Guds nåde betyder ikke, at Gud giver den troende frihed til at synde (v.4). Guds nåde giver den troende kraft til at sige nej til synd og ja til retfærdighed, fordi Guds mål med frelsen er at forvandle alle troende, så de ligner Kristus. Guds nåde betyder dog heller ikke, at den kristne kan gøre sig hel fri fra synd i dette liv, dertil er syndefaldet for stort, men Guds nåde giver altid mulighed for at angre og omvende sig fra sin synd.

Det er Gud, der tager initiativet i frelsen. Det er ham, der udvælger og kalder (v.1). Han genføder den, der tror, og giver kraften til at omvendelse og nyt liv med ham (v.21).

Derudover bevarer han disciplene i troen og vil fuldende målet, når han herliggører dem hos sig i al evighed (v.24).

Helligåndens tilstedeværelse er en forudsætning for at være en kristen (v.18), og han skaber et aktivt Gudsforhold (v20).

Fader, Søn og Helligånd:

Der findes kun én Gud (v.24). Alle tre personer er involveret i at hjælpe den troende til at fastholde gudsforholdet (Jesus v.2, Ånden v.20-21, Faderen v.24).

Bogens mest kendte afsnit:

24-25 Tillidsfuld overgivelse til den almægtige og trofaste Gud.